

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICA, DORINA

Minunea credinței / Dorina Stoica. - București: Eikon,
2023

ISBN 978-606-49-0922-0

821.135.1

Tehnoredactor: Claudia Popescu

Editor: Valentin Ajder

Dorina Stoica

Minunea credinței

E I K O N

București, 2023

CUPRINS

Motivație	7
Banii de drum.....	11
Crucea.....	13
Rugăciunea a fost ascultată.....	17
Ne rugăm împreună în fiecare seară	19
Cutremurul.....	20
Sfânta Teodora	21
Duminica Mironosițelor	23
Sfinții la care ne rugăm ne ajută prin oameni	24
Nădejde, Credință, Dragoste și un pic de rugăciune.....	27
Să ne rugăm pentru aceia care au necazuri!.....	29
Cred că părintele Cleopa este sfânt!	30
După șapte ani.....	32
M-am rugat cu lacrimi pentru bunicul meu	35
La spovedanie nu poți ocoli adevărul	36
Dumnezeu nu lasă pe nimeni neajutorat.....	37
Puterea Sfintei Euharistii.....	41
Botezul mi-a salvat viața	43
Rugăciunile părintelui Arsenie Papacioc.....	44
De când eram mică, îmi doream să merg la Cuvioasa Parascheva de la Iași	46

Pentru mine, orice Sfântă Liturghie e o minune.....	48
Cheia	50
Așa am intrat la facultate!	52
Cum am scăpat de datorii.....	55
Am iubit-o mai mult decât pe mama mea.....	58
Taina Sfântului Maslu are mare putere	60
Sfânta Împărtășanie m-a vindecat!.....	61
Pesemne că a fost îngerul Rafael.....	63
Mereu am primit ajutor de la Dumnezeu, chiar și când nu am cerut	66
Mănăstirea Hadâmbu și icoanele ei făcătoare de minuni.....	67
Minune a icoanei Maicii Domnului de la Mănăstirea Hadâmbu, în localitatea Ipatele.....	71
Miercurea și vinerea	74
Prețuiește totul!	75
Minuni? Să avem ochi ca să le vedem!.....	78
Visul	80
Inimă curată să avem la rugăciune!	83
Greșisem mult... ..	84
M-am rugat la toți sfinții și am primit ajutor!	86
Floarea uscată.....	88
Să ai doar un strop de credință și vei primi ajutor!	90
Sfinții care m-au ajutat.....	92
M-am luptat să am o căsnicie fericită!	94
Binecuvântatul somn.....	97

Cortul lui Moise.....	99
Mi-am recăpătat vederea!	100
Banul văduvei.....	101
Despre somn și rugăciune.....	104
Despre bunătatea sfinților	106
Minunea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril..	109
M-am rugat Sfântului Mina	112
Toate câte le veți cere... ..	115
Visul.....	117
Binecuvântarea duhovnicului	122
Am fost la un pas de moarte	123
Mulțumesc, Doamne!.....	126
Într-o zi, am hotărât să-mi schimb viața	127
Slavă lui Dumnezeu pentru toate!	130
O carte... ..	132
O experiența minunată din copilărie	133
Icoana și porumbeii	135
Am plecat din mănăstire fără binecuvântare	137
Sfântul Fanurie.....	140
Accidentul	142
Îngeri, sfinți și oameni cântă împreună	144
Rugați-vă și mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate.....	145
Dumnezeu și Sfinții lucrează prin oameni!	147
Fără încercări și necazuri nu aș fi ajuns la credință!	149
Dumnezeu îmi vorbea prin gura preotului.....	152

Rugăciunea multora poate schimba lucrurile....	154
Luați aminte la cei care cer în numele Domnului.....	156
Biserica de lemn din vis.....	158
Șansa de a participa la sfințirea Catedralei Mânturirii Neamului	162
„Ce strigai așa la mine?”	166
„Bucurie!”	168
Împărtășania deasă	169
Semne de la Sfântul Ciprian.....	172
Vindecare de hepatită și liniște sufletească	174
Dealul din față mi-e Golgota, iar bagajul acesta greu mi-e Crucea!	177
Cred cu toată ființa mea în puterea rugăciunii!	182
Dumnezeu a vindecat copilul ca să înțelegem că toate, toate sunt în mâna Sa!	185
Botezul care mi-a schimbat viața	187
Puterea psalmilor	189
O minune recentă a Sfântului Nicolae	192
Dumnezeu lucrează în chip minunat!	193
Mergeți la biserică, nu la vrăjitori!.....	194
Dumnezeu ne iubeste deopotrivă pe toți!	200
Sfânta Împărtășanie	203
O presimțire.....	205
„Tu ești Dumnezeu care faci minuni”	206
Porumbelul de la liturghia de Rusalii	208
Puterea rugăciunii	209

O icoană a Maicii Domnului	212
Apă cu „Tatăl nostru”	215
Maica Domnului și mama copilului.....	217
Oare ce înseamnă să fii bun creștin?	220
Rândunelele	222
Dumnezeu e dragoste.....	225
Te respect? Mă respecti!	228
Apocalipsa mea	230
Minune de ziua Sfintei Parascheva	233
Simțeam că îi sunt datoare Sfintei Parascheva.....	235
Sfânta Parascheva, doctorul meu ceresc	237
Rugați-vă cu sufletul plin de iubire	238
Sfinții sunt printre noi în biserici!	240
Cerșetorii de la poarta bisericii	242
În noaptea dintre ani	244
Numai eu nu am primit nimic!	245
La Mănăstirea din Munții Trascăului	248
Mărturie	250
„Blândul Păstor”	256
Dragostea ca libertate	260
Maica de la Paraclisul Sfântul Nectarie, de la Șinca Veche.....	264
Sunt mândră, profund mândră.....	266
Nu numai cu pâine va trăi omul	271
Drumul spre Mănăstirea Sihăstria	275

Motivație

În jurul nostru, totul este minune, revelație, transcendență! Mulți spun că ar crede, dacă ar putea vedea Chipul lui Dumnezeu ori dacă ar fi martorii unei minuni, ca pe vremea Mântuitorului Iisus Hristos. Primăvara – când natura renaște și se umple de parfum, de culoare, de sens – nașterea, dragostea și devotamentul unei mame pentru copilul ei, acel val fierbinte ce-ți umple inima, uneori, când te împărtășești ori te rogi, starea pe care o ai atunci când rugăciunea este profundă, bucuria de nedescris pe care o simți în noaptea de Înviere, oare acestea nu sunt minuni? Ori pacea și bucuria ce le ai când stai în fața unei icoane, ori când intri într-o biserică veche, mirosul tulburător de sfințenie și faptul că, acolo, timpul pare să nu aibă nici început, nici sfârșit... Dar bucuriile de nedescris pe care le trăiești atunci când dăruiești, când acoperi nevoi, când te apropii și ajuți oameni ce păreau pierduți? Acestea nu sunt minuni?

De ce oare un om care a descoperit puterea și minunea credinței nu mai este atât mult preocupat de imaginea sa în lume, de a dobândi cât mai multă bogăție, faimă, confort? De ce se mulțumește cu puțin, dar dăruiește cu priso-

sintă chiar și atunci când are puțin? Miracolele nu trebuie văzute, trebuie simțite! Și în orice creștin se întâmplă un miracol atunci când, apropiindu-se de celălalt prin dragoste, simte cum se apropie de Dumnezeu.

Întâmplările din această carte le-am aflat din pelerinaje, de la acei alături de care am călătorit ori am locuit pentru o noapte, două, trei sau mai multe, într-un dormitor comun de la vreo mănăstire, ori în zecile de ore state la rând pentru a atinge Sfinte Moaște ale sfinților. În cei mai bine de zece ani, în care am mers în sute de pelerinaje, la nenumărate mănăstiri, prin țară și în străinătate, am cunoscut tot felul de oameni. Cei mai mulți, trecuți de cincizeci de ani, dar și tineri, cele mai multe femei, dar și bărbați, cei mai mulți creștini ortodocși practicanți, dar și unii ce încă își căutau identitatea religioasă, dornici de a cunoaște și a experimenta trăirea ortodoxiei, acolo unde ea este vie. M-am descoperit cu uimire în cei asemenea mie! Am legat prietenii trainice. Am aflat lucruri noi despre oameni, despre credință, despre locuri deosebite, unde nu am ajuns până acum ori poate nu voi ajunge niciodată, am făcut mii de poze și filmări. Am cunoscut preoți, monahii și monahi plini de har și am intrat în biserici vechi de secole. Am descoperit ortodoxia profundă, sacră, adevărată și vie.

Cred că a venit timpul să împărtășesc și celor ce nu cunosc aceste drumuri ce „poartă numele Căi” (așa cum spun într-o poezie), dar și celor care au trăit experiențe incredibile, prezentând într-un mod ușor de citit trăirile unora ca aceștia, ce au aflat un alt mod de a viețui, dar și întâmplări minunate trăite de mine.

De obicei, scriu o carte și o public repede, mânată de o inexplicabilă grabă de a dărui cititorilor roadele harului ce s-a coborât asupra mea la un moment dat și m-a ajutat să scriu. Acest manuscris cuprinde întâmplări pe care le-am notat ori adunat pe parcursul a mai bine de zece ani, fără a mă grăbi să le public, spunându-mi mereu că nu eu, ci Dumnezeu va hotărî momentul! Unele dintre ele au fost publicate în reviste de spiritualitate, altele pe pagina de Facebook, cele mai multe însă, nu. Citirea unor astfel de întâmplări ar putea să-i determine pe unii să-și schimbe viața, modul de a se raporta la Dumnezeu și la semenii lor și ar putea să-i facă să înțeleagă faptul că totul este posibil, dacă ai un strop de credință („Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.” – Sfânta Evanghelie după Matei, cap. 17) și să strige cu lacrimi, atunci când totul

pare pierdut: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Sfânta Evanghelie după Marcu, cap. 9).

Clipă de clipă, primim atât de mult, de fapt, primim cu mult mai mult decât merităm ori cerem de la Dumnezeu, cunosătorul de inimi, încât, adeseori, ne întrebăm la fel ca psalmistul David: „Ce este omul că-ți amintești de el? Sau fiul omului că-l cercetezi pe el? Micșoratu-l-ai pe dânsul cu puțin față de îngerii, cu mărire și cu cinste l-ai încununat pe el.” (Ps. 8, 4-5).

Autoarea

Banii de drum

Acum câțiva ani, eram la Mănăstirea Sihăstria. La plecare, Părintele duhovnic ne-a găsit, mie și unei maici, o mașină până în Iași. Deși o cunoșteam pe maică din alte vizite la duhovnic, nu vorbisem niciodată cu ea. În mașină, din vorbă în vorbă, am aflat povestea acelei maici și neșutul ei. Era în mănăstire de când terminase liceul. Mi-a spus că a urmat și facultatea, la mănăstire fiind. După 20 de ani de mănăstire, tot ce își dorea era să plece, să se întoarcă în lume. Neșutul ei m-a impresionat profund. Când a fost aproape să coboare, aflând că nu are la ea niciun ban și mai avea încă mult de mers până la mănăstire, fără a mă gândi și uitând că am doar bani de drum și trebuie să ajung din Iași la mine în oraș, am luat din portofel bani și i-am dat.

Am coborât și eu în autogară și m-am îndreptat spre primul microbuz ce mergea spre localitatea mea. Cu zece minute înainte de plecare, șoferul a început să vândă bilete. Eram pe primul scaun, exact în spatele acestuia, deci am fost ultima persoană pe care a întrebat-o unde merge. Am spus unde și am scos banii din portofel. Erau doar 10 lei și biletul costa 30 de lei! Mi-am amintit că-i dădusem banii de drum

acelei maici, m-am înroșit și m-am ridicat să cobor. Șoferul mi-a pus mâna pe umăr, mi-a dat cei 10 lei înapoi și mi-a spus încet: „Stați acolo!”.

Eram îmbrăcată în negru și aveam capul acoperit, așa cum se cade unei femei care vine de la mănăstire, dar nu cred că arătam ca o persoană foarte săracă. La fiecare oprire, mă gândeam că îmi va spune să cobor, dar nu! M-a lăsat în centrul orașului meu! Când am coborât, am vrut să-i mulțumesc, dar nu mi-a permis. Mult timp m-am gândit că maica aceea s-a rugat pentru mine ca să ajung cu bine acasă.

(Tinca)

Crucea

Mama împlinise deja 94 de ani. Prin luna martie a anului 2019, începuse să aibă insomnii chinuitoare, urmate de stări de nervozitate, constipații cumplite, pierderea noțiunii timpului și amnezii ce, adeseori, o făceau să nu mai știe unde se află ori cine este. Cu aproximativ zece zile mai înainte de a muri, nu mai putea să doarmă deloc, nici ziua și nici noaptea.

În duminica aceea, adormise înspre dimineață, iar aceasta m-a determinat să nu mă duc la biserică, gândindu-mă că se va trezi peste câteva ore și va trebui să o hrănesc și să mă îngrijesc de ea. Am mers în altă cameră și am dat drumul la televizor pe Trinitas TV, unde se transmitea Sfânta Liturghie de la Catedrala Patriarhală.

Eram extrem de obosită, nedormită, îngrijorată de starea mamei. După Sfintele Daruri, nu mai auzeam nimic, eram doar eu și Dumnezeu, la care mă rugam cu voce tare și cu care vorbeam ca și cum aș fi vorbit cu un om. Plângeam, ceream iertare mamei pentru toate câte i-am greșit în toată viața mea, de când m-a născut.

Când mi-am revenit din acea stare, mi-am dat seama că se terminase transmiterea Litu-

ghiei de la Catedrala Patriarhală. Am închis televizorul și am mers în camera mamei, să vad ce face. Adormise în timp ce eu mă rugam!

A dormit toată ziua, toată noaptea. Nu-mi venea să cred! M-am odihnit, am dormit profund, căci eram cumplit de obosită, după multe nopți de nesomn. Dimineată, era exact așa cum o lăsasem cu o zi înainte. I-am luat pulsul ce părea mai slab, în limite acceptabile totuși. Mai avuse o astfel de stare cu un an înainte, dar atunci am chemat salvarea, am dus-o la spital și, în zece zile, au pus-o pe picioare și am luat-o acasă refăcută. Atunci, câteva luni a fost destul de bine, ca apoi să înceapă din nou insomniile.

Deja eram în cumplitul an al pandemiei, 2020, iar vara se consuma tristă, fierbinte, cu tot felul de restricții și cu amenințarea unei boli necunoscute, care putea fi luată oricând și de oricine. La spital, nu o mai puteam duce; fiind stare de urgență, toată lumea care mergea la spital trebuia să facă testul COVID, să treacă printr-un protocol stabilit. Să o țin acasă era cam singura soluție.

Am lăsat-o în acea stare până a doua zi, când am chemat medicul de familie. Acesta mi-a spus că nu mai are mult de trăit. Totuși, în ziua următoare, am chemat salvarea. Au venit destul de repede, au văzut-o, mi-au spus că nu are COVID, dar dacă o vor lua, având în vedere vârsta foarte înaintată, e posibil să moară în

spital. Medicul m-a asigurat că nu va mai apuca sfârșitul de săptămână.

Trei zile la rând a venit un preot și i-a citit rugăciuni. Nu era nici vie, nici moartă, totuși respira. Joi, înainte de prânz, preotul mi-a spus să am pregătită o cruce. Sfârșitul era aproape. L-am întrebat cum voi ști asta și m-a asigurat că voi ști! Mi-a mai spus să plec măcar pentru o oră de acasă în acea zi. Am plecat la un magazin și, când m-am întors, intrând în camera mamei, mi-am dat seama că își trăiește ultimele clipe. Am aprins o lumânare și i-am pus-o în mâna stângă. A fost nevoie să-i țin palma cu palma mea strânsă, deoarece mâna era flască. Cu cealaltă mână, am luat crucea de lemn și i-am pus-o în cealaltă mână. Nu am nicio explicație, dar a avut o mișcare bruscă a palmei care a strâns crucea. A strâns-o atât de tare, încât cu mare greutate i-au putut-o scoate cei care au pregătit trupul pentru înmormântare!

Pierderea mamei, oricât de mulți ani ar trăi este un moment peste care toți trecem greu și mie mi-a fost greu, foarte greu, dar a avut parte de „sfârșit creștinesc, neînfruntat, în pace, fără durere”.

„Nu e rău să mori, rău e să mori rău” (Sfântul Ioan Gură de Aur). Mama a murit bine, așa cum a meritat după o viață trăită în devotament, sacrificiu pentru familie, cu credință, post, rugăciune și dragoste pentru biserică, pentru

Dumnezeu, sfinți, dar în mod cu totul și cu totul deosebit, pentru Maica Domnului. A avut parte de rugăciunile unui episcop și ale mai multor preoți în seara de dinaintea înmormântării, care s-a petrecut de sărbătoarea Schimbarea la Față, o înmormântare frumoasă, în condițiile în care mulți oameni, care au murit de COVID în această perioadă, nu au beneficiat de toate cele tradiționale înmormântării, așa cum se face la noi, la ortodocși.

(Olimpia N.)

Rugăciunea a fost ascultată

În octombrie, 2008, am primit o veste nefericită. Bunicul din partea tatălui era în comă. Această veste venea după ce, în 2007, iunie, îmi murise bunica. Atunci, am simțit cum se prăbușește lumea în jurul meu. Nu-mi doream decât să ajung mai repede acasă, însă plecarea nu era programată.

Am făcut demersurile necesare și, după opt ani de străinătate, am ajuns, în sfârșit, acasă, de unde am mers să-l vedem pe bunicul. Era de nerecunoscut, parcă era altă persoană! Aceasta m-a afectat profund. M-am rugat împreună cu soțul, care m-a ajutat să depășesc aceste zile cumplite din viața noastră. Nu ne-am pierdut speranța, ne-am rugat mereu și mereu să se facă bine. Toată lumea era convinsă că va muri, iar medicii insistau să-l ducem acasă, ca să nu se sfârșească acolo, în spital. Dar ce să vezi? A treia oară când am mers să-l vedem, era ieșit din comă! Bucuria era de nedescris, iar tata plângea de fericire.

I-am vorbit bunicului la ureche, rugându-l să se facă bine, deoarece eu m-am căsătorit, aș vrea să mă vadă mireasă și să-i dăruim apoi un strănepot.